

ချစ်သူချစ်သူ

မလေးမလေးဝယ် ခဲ့ နောင် :

မလေးမဏိစန္ဒာရဲ့နှောင်း
တစ်

“ခရမ်းရောင်နဲ့ အစိမ်းရောင်တောက်နေတဲ့ ကောင်းကင်ကို
ဆရာအရင်တုန်းက မြင်ဖူးသလား၊ ဆရာတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော်တော့ ဒီရောက်မှ
မြင်ဖူးတော့တာပဲ။ ကောင်းကင်မှာ ဒီအရောင်ထွက်နေတာကို ကျွန်တော်
သိပ်သဘောကျတယ်”

“ဗျာ.....”

ကုလားတန်မြစ်ကို ဖြတ်လာသည့် ပင်လယ်လေက ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်ကြားမှ တိုးဝှေ့သွားသည်။ နွေးထွေးသော ပင်လယ်လေ၏
အတွေ့အထိကို အမှတ်တရ ခံစားနေမိသောကြောင့် ဆရာ ဦးရင်မောင်၏ စကားကို
ကြားပါလျက် ကျွန်တော် နားမလည်။

ကောင်းကင်၊ ခရမ်းရောင်၊ အစိမ်းရောင်.....

“ဆရာ ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ဟိုမှာ ကြည့်လေဗျာ”

အနောက်ဘက်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ ဆရာဦးရင်မောင်က ညွှန်သည်။
ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်သည်။ ဝင်အံ့ နေခြည်ဖြာလက်နေသော တိမ်စု၊
ကောင်းကင်တစ်ခွင်တစ်ပြင်.....

“ဘာတွေလဲဗျ”

“တိမ်တွေ တွေ့တယ်လေ”

“တိမ်တွေက ဘာရောင်တောက်နေသလဲဗျာ”

တိမ်တွေက.....

သူပြောမှပင် အသွေးစုံယှက်ဖြာသော တိမ်စုတို့ကို ကျွန်တော်
ဂရုစိုက်ကြည့်မိသည်။ ဝင်လုဆဲနေ၊ ပင်လယ်ပြင် ရွှေအနားကွပ် တိမ်ဖြူ၊ တိမ်နီ၊
တိမ်ဝါ၊ ထို့နောက် ကောင်းကင်ပြာ။

မြင်ရသည့်အတိုင်းပင် ကျွန်တော် အဖြေပေးလိုက်သည်။

“အနီရောင်၊ အဝါရောင်၊ ရွှေရောင်များ။ ဒါ..... နေဝန်းဆည်းဆာရဲ့
သမားရိုးကျအရောင်တွေပဲပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အသေအချာ ကြည့်ပါဦးဗျ”

ကျွန်တော် ထပ်ကြည့်သည်။

“အဲ ဟုတ်ပြီ၊ ငွေရောင်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ခဲရောင်”

“ထပ်ကြည့်ပါဦးဗျာ”

ဆရာဦးရင်မောင်ကို ကျွန်တော် လက်လျှော့ရပြီ၊ သူသည် ဤဖွင့်ကာစ
‘စစ်တွေကောလိပ်’သို့ ပထမဦးစွာ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာကြကုန်သော
ကျွန်တော်တို့ နည်းပြဆရာများထဲတွင် အနုပညာ ဝါသနာ အထုံဆုံး၊
အနုပညာဓာတ်ခံ အကြီးမားဆုံးလူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို ဆရာတွေသာမက
ကျောင်းသူကျောင်းသား အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း သိထားသူ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ သူသည် ဒဿနိကဗေဒဌာနနည်းပြ၊ သူ့ပညာ
သူ့ဘာသာရပ်နှင့် သူ့သဘာဝတို့ လိုက်လျောညီထွေရှိချေသည်။ သူ စကားကို
အေးဆေး ဖြည်းလေးစွာ ပြောတတ်သည်။ တွေးတောချိန်ဆရှိသည်။
နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်။ သူနှင့် အနီးကပ်ဆုံး ကျွန်တော်သည် သူ့အကြောင်းကို
အသိဆုံးလည်းဖြစ်သည်။

အတွေးအခေါ်သမား သူ၏ စကားလုံးတိုင်း နောက်ကွယ်တွင် သူ
တွေးထားသည့် အတွေးများအပြင် ကြားရသူ နာရသူပါလိုက်တွေးစေတတ်သော
အတွေးများ ပါရှိတတ်သည်။

ဦးရင်မောင်သည် နှုတ်ဖျားမှ လာသော စကားမျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ
မပြောဆိုဖူးခဲ့၊ သူနှုတ်ထွက် စကားလုံးတိုင်းမှာ အတွေးအင်အားတို့
ပါနေသည်ချည်းသာပင်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ သူ့စကားအသုံးတို့မှာ
ရုတ်တရက်အဖို့ အဓိပ္ပာယ်ငုပ်နေတတ်သည်။ ဘာဆိုလိုသည်ကို မသိရ။

ယခုလည်း အနောက်ဘက် ကောင်းကင်၏ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှ
တိမ်တွေကို ညွှန်ပြရင်း တိမ်၏ အရောင်တွေကို ကျွန်တော့်အား ကြည့်ခိုင်းနေသည်။
ကျွန်တော် မြင်သမျှပြောသည်။ မဟုတ်သေးတဲ့။

နေဝင်ဆည်းဆာ၏ တိမ်တောက်ရောင်များမှာ ဘာဆန်းသလဲ။

ရွှေရောင်၊ အနီရောင်၊ အဝါရောင်၊ ငွေရောင်၊ ခဲရောင်၊ ဒါပဲရှိမည်။
ကျွန်တော် မြင်ရသည်မှာလည်း ဒါတွေပဲဖြစ်သည်။

“ဆရာပြောတဲ့အထဲမှာ အနီရောင်၊ ရွှေရောင်၊ အဝါရောင်၊ပြီးတော့
ကောင်းကင်ပြာလဲ ပါတယ်နော်”

“အင်းလေဗျာ”

“ဟိုး မြောက်ဘက်ယွန်းယွန်း အလိပ်လိပ်ထနေတဲ့ အစုထဲကို
ကြည့်စမ်းဗျာ။ ကောင်းကင်ပြာနဲ့ ပုစွန်ဆီရောင်နဲ့ မထိတထိလေး
ခတ်နေတဲ့နေရာမှာ ဘာရောင်လေး တောက်နေသလဲ”

သူပြသည့်နေရာသို့ ကျွန်တော် ကြိုးစား၍ ကြည့်ရသည်။

“အား....ဟုတ်ပြီဗျို့။ အနီနဲ့အပြာနဲ့၊ မရမ်းရောင်”

“မရမ်း မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ခရမ်း၊ ခရမ်း၊ ဗွိုင်အိုလက်၊ ခရမ်းက

အနီနဲ့အဝါဘက်ကို လုတယ်။ ခရမ်းက အပြာဘက်ကို လုတယ်။ ခရမ်းရောင်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ရှုပ်ထွေးနက်ရှိုင်းခြင်း၊ မဟာဆန်ခြင်း၊ အလှမ်းကွာခြင်း၊ ငုပ်လျှိုးတိမ်မြုပ်ခြင်း.....တဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ..... ခရမ်းရောင်”

“နောက်တစ်ခုကြည့်ဦးဗျာ။ ဟိုတောင်ဖက်နားဆီမှာ အမျှင်စလေးတွေ ယှက်တဲ့နေရာ၊ တွေ့လား၊ အဲဒီ မှာ ကောင်းကင်ပြာရဲ့ အပြာအားက အတော်ကြီးတယ်။ တိမ်က ပါးပါးလှုပ်လှုပ်ကျဲသွားလေတော့ နေရောင်ကလဲ ဖောက်ထွက်နေလေတော့၊ ရွှေဝါရောင်ဖျော့ဖျော့လေး စွန်းထင်းနေတယ်။ အဲဒီ ရွှေဝါရောင်ပေါ်မှာ ကောင်းကင်ရဲ့ အပြာနုနဲ့ ထပ်လိုက်စမ်းဗျာ။ ဘာရောင်ထွက်နေသလဲ”

“ဟုတ်တယ် အစိမ်းရောင်ကို ကျွန်တော်တွေ့ရပြီ”

“ကိုင်း ဟုတ်ပြီလား၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ခရမ်းရောင်နဲ့ အစိမ်းရောင်တိမ်ကို ဆရာ ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးသလဲ”

သူ ပထမဆုံး ပြောလိုက်သည့်စကားကို ယခုမှပင် ကျွန်တော် လိပ်ပတ်လည်တော့သည်။ ခရမ်းရောင်နှင့် အစိမ်းရောင်ထွက်နေသောကောင်းကင်။

“မလှဖူးလား”

“တကယ်လှတာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်မိကြသည်။ သူ့ရယ်သံကား ခြောက်သွေ့နေပေသည်။

“အင်း..... ကျွန်တော်တို့မှာလဲ ကောင်းကင်ကြည့်လိုက်၊ ပင်လယ်ကြည့်လိုက်၊ ကုလားတန်မြစ်ရေပြင်ပေါ်က လှိုင်းကြပ်ခွပ်လေးတွေ ကြည့်လိုက်၊ တစ်ခါတစ်ခါ အုန်းတောသွားလိုက်၊ နေဇွီပွိုင့်သွား၊ သောင်ပြင်မှာ

ပျော်ပွဲစားလိုက်နဲ့ ပြန်တွေးကြည့်တော့ သဘာဝအလှတွေနဲ့ချည်း
အချိန်ကုန်နေရတော့တာပဲ”

သူ့လေသံသည် ညည်းညူသံမဟုတ်၊ တရားသံဝေယူသံလိုလို
ဖြစ်နေသည်။ ဆရာ ကိုရင်မောင်ကား လောကကို အမြဲတမ်း ဤသို့ခွင့်လွှတ်သော
မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်တတ်သူပင်။

သာမန်အားဖြင့် ကြည့်လျှင် ဆရာကိုရင်မောင်သည် အတွေးသမား၊
အဆွေးသမားဟု ထင်စရာ။ နူးညံ့ညင်သာသော သူလှုပ်ရှားမှုနှင့်
ပြောပုံဆိုပုံများကကို စိတ်ကူးယဉ်သမားဟု ထင်စရာ။ သို့သော် သူသည်
ကျွန်တော်တို့အားလုံးထဲတွင် တကယ်တမ်း ခံနိုင်ရည်ရှိသူပေပင်။

ကျွန်တော်တို့ဟူသည်ကား ဤဖွင့်စ စစ်တွေကောလိပ်သို့
ပိုင်အိုးနီးယားအုပ်စုအဖြစ် ဦးစွန်မဆွ ရောက်ရှိလာကြသည့် ဌာနအသီးသီးက
ကျူတာများ ကထိကများပင်တည်း။

အနယ်နယ်မှ အရပ်ရပ် တက္ကသိုလ်ကောလိပ်မှ
‘ထရန်စဖာ’ရလာခဲ့ကုန်ကြသော ကျွန်တော်တို့သည် စစ်တွေတွင်
လာရောက်တွေ့ဆုံကြသည်။ ကောလိပ်ဖွင့်သည့်ကာလ ဆိုသော်လည်း
သင်တန်းများက အပြည့်အစုံမဖွင့်သေး။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတစ်စုသည်
အဆောက်အအုံသစ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ် အခန်းကျယ်ကြီးတွင်
ဘော်ဒါကျောင်းသားများလို ခုတင်တစ်လုံးစီ၊ စားပွဲတစ်လုံးစီဖြင့် စုနေကြရသည်။
သည်ရောက်မှ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်မိတ်ဖွဲ့ကြရသည်။

စစ်တွေသည် ဆရာအားလုံးအတွက် ဒေသစိမ်း၊ နယ်စိမ်းဖြစ်နေသည်။
အတွေ့အကြုံသစ်၊ နေရာသစ်၊ ဘဝသစ်။

နေ့ချင်းညချင်း မိတ်ဆွေဖွဲ့လိုက်ကြရသော ဆရာတွေ
အချင်းချင်းကလွဲ၍ စစ်တွေမြို့ပေါ်တွင် အသိအကျွမ်းမရှိကြ။ ဘယ်သွားလို့

ဘယ်လာရမှန်း မသိကြ။

‘ထရန်စဖာအော်ဒါ’တွင် ‘စစ်တွေ’ဟု ဆိုလိုက်ကတည်းက အားလုံးစိတ်ထဲတွင် တစ်ခုတည်းသောအသိ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

‘အဝေးကြီးပါလား’ဟူသော အသိ။

ဆရာတွေချင်းပင် ယခုမှ အသိမိတ်ဆွေဖြစ်ကြရသည့်အတွက် ဆရာမတွေဆိုလျှင် ပြောစရာ မလိုတော့။ ဆရာမတွေက ကျောင်းအဝင်ဝက ဗိုလ်တဲလို အိမ်ကလေးမှာစုနေကြသည်။ ဆရာမတွေကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ မတွေ့ဖူးသေး။ အသိအကျွမ်း မဖြစ်ကြသေး။

ထိုအခါ ဌာနအသီးသီးက ဆရာများအားလုံးထံမှ ညီညာဖြဖြ မျှတသော ညည်းသံများ ထွက်လာ ကြတော့သည်။

အင်္ဂလိပ်စာဌာနက ကထိကဆရာ ဦးအောင်ဘန်းသည် ညနေတိုင်ဆိုလျှင် အဆောင်လက်ရမ်းပေါ်တွင် လက်ထောက်ရင်း ကျောင်းဝင်းထဲက အရွက်မဲ့ အရိုးပြိုင်းပြိုင်း သစ်ခြောက်ပင်ကြီးကို ကြည့်ကာ ‘အိုး...ဟော့နံတက်ဒ်ထရီး...ဟော့နံတက်ဒ်ထရီး’ဟု ညည်းနေတတ်သည်။ ဆရာသည် အင်္ဂလိပ်စာ ဆရာအဖြစ်ကိုဂုဏ်မြှောက်ပီသစွာ ပိုင်ဆိုင်ထားသူပင်။ တတွတ်တွတ် အင်္ဂလိပ်လိုရေရွတ်ကာ သူ့ ထရန်စစွတာ အိတ်ဆောင် ရေဒီယိုလေးကိုထုတ်လျက် အင်္ဂလိပ်ပိုင်း အသံလွှင့်ချက်ကိုဖမ်းရင်း သူ့ကိုယ်သူနှစ်သိမ့်နေတတ်သည်။

ဆရာတွေထဲတွင် စားဖိုမှူးတာဝန်ကျသော အင်္ဂလိပ်စာဌာနမှ ဆရာဦးလွန်းဦးအား မနက်ဈေးဝယ်ရာမှ ပြန်လာတိုင်း

“ဘယ်လောက်ဈေးမှန်းလည်း မသိဘူး။ အပုံလိုက် အပုံလိုက်တွေ့လို့ ဝယ်ချလာတာပဲ။ ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေကတော့ ပေါမှ ပေါဗျို့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ပြောတာလဲ သူတို့မသိ။ သူတို့ပြောတာလဲ ကျွန်တော် နားမလည်၊

ပြဿနာပါပဲဗျာ” ဟု တညည်းညည်း တညူညူဆိုရင်း ကြီးမားဝဖိုင့်သော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပေါ့ပါးစွာသယ်ဆောင်သွားသည်။

ရန်ကုန်တွင် ကျန်ရစ်သော ဇနီးထံ အချိန်ရှိသမျှ စာရေးနေတတ်ပြီး ကျောင်းနှင့် စာတိုက်ကို တစ်နေ့နှစ်ခေါက် မှန်မှန်သွားတတ်သည့် သမိုင်းဌာနက ဆရာဂျိုးဇက်သန်းမောင်။

မနက်တိုင်း ဈေးထဲသွားကာ ချစ်သူအတွက် ရခိုင်လုံချည် တစ်နေ့တစ်ထည်နှုန်းလောက် ဝယ်ရင်း အလွမ်းဖြေတတ်သည့် ပထဝီဝင်ဌာနက ဆရာဦးပြည်ငြိမ်း။

တစ်ခုတင်ပြီး တစ်ခုတင် ပြောင်းရင်း စကားတွေဖောင်ဖောင်ပြောကာ တစ်ခုခုအတွက် သူ့အလွမ်း သူ ဖြေနေပုံရသော ရူပဗေဒဌာနက ဆရာ ဦးခင်မောင်မောင်သန်း။

‘တွေးနေ ဆွေးနေရင် သွေးလေးတယ်ဗျို့။ ငှက်ဖျားဝင်လာမှာလဲ ကြောက်ရသေးတယ်’ဟု တစ်ယောက်တည်း ထကြွကြော်ကာ ရက်ကက်ကိုကောက်ကိုင်၍ အားကစား ခန်းမထဲဆင်းပြီး သဲသဲမဲမဲ ကြက်တောင်ရိုက်တတ်သော ဆရာဦးမြင့်ဆွေ။

“ကိုယ့်လူတို့ထကြ.....ထကြ၊ ကမ်းနားလမ်းလျှောက်မယ်၊ ပြီးတော့မြို့ထဲဝင်ပြီး ဘဲသားမုန့်နဲ့ အိုဗာလ်တင်းသောက်မယ်”ဟု နှိုးဆော်တတ်သည့် ဓာတုဗေဒဆရာ ဦးစိန်သင်း။

သူနည်းသူဟန်နီဖြင့်တော့ အားလုံး အလွမ်းဖြေနေကြသည်ချည်းသာပင်။ ဖော်ကွာဝေး၊ ဆွေးစိတ်ပို၊ တစ်ကိုယ်တည်း၊ အထီးကျန်စိတ်များက ကျွန်တော်တို့ဆရာတွေ ကြားထဲမှာ ကူးယှက်ပျံ့နှံ့နေကြသည်။ တစ်နည်းနည်းနှင့်တော့ ကိုယ့်အလွမ်းကိုယ် ဖြေသိမ့်ကြရသည်ချည်းသာ။

သည်အထဲတွင် ဆရာဦးရင်မောင်သည် ဣန္ဒြေအရဆုံးဟု

ကျွန်တော်မြင်သည်။ သူနှင့် ပေါင်းသင်းကြည့်သောအခါလည်း သူသည် ပင်ကိုကပင် ငြိမ်သက်သူဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

နေရာသစ်၊ အတွေ့အကြုံသစ်၊ လူသစ်၊ ဘဝသစ်၊ သူစိမ်းဆန်သော လောကသစ်ထဲတွင် ဦးရင်မောင်သည် ထူးပြီးမခံစားတတ်တော့သော ခံစားမှုမျိုးဖြင့် ရင့်ကျက်နေလေသည်။

“ကျွန်တော်က ဆရာ့လို လက်စလက်န မရှိဘူး။ စာရေးချင်စိတ်ထက်၊ စာဖတ်ချင်စိတ်က ပိုများနေတယ် ထင်တယ်။ စာဖတ်နေရင် ကျွန်တော်အားလုံးကို မေ့ပျောက်ထားလို့ရတယ်”

ဟု သူကျွန်တော့်ကို ပြောတတ်သည်။ ပြောသည့်အတိုင်းလည်း အချိန်ရှိသရွေ့ စာအုပ်နှင့် မျက်နှာမခွာ။ ယုတ်စွာအဆုံး ထမင်းစားခန်းထဲမှာပင် စာဖတ်သည့် ‘စတင်း’လေးတစ်ခုကို စားပွဲပေါ်တင်၊ စာအုပ်ကိုဖွင့် စာဖတ်ရင်း ထမင်းစားတတ်သူ။

ဦးရင်မောင်နှင့် ကျွန်တော်တွဲမိခြင်းမှာလည်း စာရေး စာဖတ် ဝါသနာတူကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ နည်းပြဆရာလုပ်သက် တစ်နှစ်ခွဲခန့်စီသာ ရှိကြသေးသည်။ သူက ကျွန်တော့်ထက် အသက်နှစ်နှစ်လောက်ကြီးသည်။ ‘ဦး’တပ်ခေါ်နေကြသော်လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ အသက်သုံးဆယ်ပင် မပြည့်တတ်ကြသေး။ ကျွန်တော်က မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှ ပြောင်းရွှေ့လာသူ။ သူက ရန်ကုန်လုပ်သားကောလိပ်က ပြောင်းရွှေ့လာသူ။ စစ်တွေကောလိပ်ရောက်မှ သိကြခြင်းဖြစ်သော်လည်း ‘စာဝါသနာ’က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို လျင်မြန်စွာ နီးကပ်သွားစေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးရင်မောင်ကို အခြားဆရာတွေထက်ပို၍ ကျွန်တော်က နားလည်သည်ဟု ကျွန်တော်ယုံသည်။ သူသည် အဆွေးသမား မဟုတ်သော အဆွေးသမား။

သို့တိုင်အောင်ပင် တစ်ခါတစ်ခါ အဓိပ္ပာယ်

ငုပ်လွန်းသောသူ့စကားစတို့ကို ကျွန်တော် နားမလည်ရှိရချေသည်။

“ဆရာ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

ဦးရင်မောင်၏ အမေးကြောင့် ကျွန်တော့်ပြန်ပြောင်း

သုံးသပ်ချက်အတွေးတို့ လက်စသတ်သွားရလေသည်။

“အားလုံးအကြောင်းပါပဲ”

“စစ်တွေကောလိပ်ရောက် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အကြောင်းလား”

သူ့ကို ကျွန်တော်တအံ့တဩ ကြည့်မိသည်။

“ခုလို ညနေအချိန်၊ ခုလို ကုလားတန်မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်

လမ်းလျှောက်ရင်း ဆရာအဖို့ တွေးစရာက ဆရာရေးနေတယ်ဆိုတဲ့ ပြဇာတ်

ဇာတ်ညွှန်း အကြောင်းသော်လည်းကောင်း၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်တို့

အကြောင်းသော်လည်းကောင်း ဒီနှစ်ခုအနက် တစ်ခုပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဒီဆရာက အားလုံးအကြောင်းပါပဲ ဆိုလိုက်တော့

ဇာတ်ညွှန်းအကြောင်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ ကျွန်တော်တို့

အကြောင်းပဲဖြစ်ရတော့မှာပေါ့ မဟုတ်ဖူးလား”

“တွေးလုံးတယ်နိပ်ပါလား ဆရာကြီး”

ဦးစံရှားကို ဦးသိန်းမောင်က ထောက်လိုက်သည့် လေသံမျိုးဖြင့်

ကျွန်တော်က ရေရွတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ဟာသကို သဘောပေါက် နားလည်စွာ

သူပြုံးရယ်လေသည်။

“ကျုပ်က ကြောင်းကျိုးဆက်စပ် တွေးခေါ်နည်းကို

လေ့ကျင့်ထားတာကလား ကိုသိန်းမောင်ရဲ့”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်ဖြစ်ကြလေသည်။ ရယ်ရင်းမှ

တစ်စုံတစ်ခုကို ကျွန်တော်သတိရလိုက်သည်။

“နေစမ်းပါဦး ဆရာ၊ တိမ်ခရမ်းရောင်နဲ့ အစိမ်းရောင်အကြောင်းကို ဆက်စမ်းပါဦး။ ဆရာပြလို့ ဒီအရောင်နှစ်ခုကို ကျွန်တော်မြင်လိုက်ပြီးပြီ၊ အဲဒီ လို မြင်ရတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

သူ့အရယ်လည်း ရပ်တန့်သွားသည်။ ထုံးစံအတိုင်း အဝေးဆီသို့ တမျှော်တခေါ်သူ ငေးကြည့်သည်။

“အရောင်တွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောတာပါ”

“အရောင်တွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ခရမ်းရောင်ဆိုတာ မဟာဆန်ခြင်း၊ လျှို့ဝှက်ခြင်း၊ ရှုပ်ထွေးနက်ရှိုင်းခြင်း၊ ဝေးကွာလွင့်စင်ခြင်း အဓိပ္ပာယ်ကိုဆောင်တယ်။ အစိမ်းရောင်ကတော့ ရှင်းပြီးသားပဲ”

“အစိမ်းရောင်က စိမ်းကားခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်းဗျာ..... ကဲ အဲဒီ တော့ကာ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဗျာ.....ဒါပါပဲ၊ ကိုင်း မှောင်တော့မယ် ပြန်ကြရအောင်”

ဦးရင်မောင်သည် စကားကို တုံးတိတ်ဖြတ်ချကာ ကောလိပ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့သော လမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားသည်။ လမ်းမီးတိုင်တို့ ပွင့်လာကြသည်။ ဆည်းဆာရောင် တောက်ဆဲဖြစ်၍ မီးရောင်သည် လမ်းပေါ်သို့ ဖြာမကျနိုင်။ မီးပွင့်ရောင်နှင့် ချုပ်ညရီ အလင်းရောင်ကြားတွင် အဆင်မပြေသော နီကြန့်ကြန့်အရောင်ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ လင်းလည်းမလင်း မှောင်လည်းမမှောင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင်လည်း မတင်မကျ။

နှစ်

ညနေခင်းက ရာသီဥတုသာယာသလောက် ညဘက်တွင် မိုးသားတို့ တစ်ခဲနက် ပိတ်ဆို့လာကြကာ စစ်တွေတစ်မြို့လုံးအပေါ်သို့ တိမ်ခဲကြီးများ အုပ်မိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

အခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင် ဆရာတွေစုပြီး ဟောလီးဝုဒ်ကစားကြသည်။ စကရယ်ဘယ်လ် ကစားကြသည်။ ဓာတုဗေဒဦးစိန်သင်းက နေ့ခင်းက စုဝယ်ခဲ့ကြသော မာလတီဗိုက်တာမင် ဆေးလုံး တစ်တောင့်ကို ရှေ့တွင် ပုံကာအချိုးကျခဲ့နေသည်။ ပထဝီဝင် ဦးပြည်ငြိမ်းက သူ့'မမလေး' အတွက် ဝယ်ထားသော ရခိုင်လုံချည်တွေကို သေတ္တာထဲမှ ထုတ်ကြည့်သည်။ အင်္ဂလိပ်စာဦးအောင်ဘန်းလည်း သူ့ထရန်စစ္စတာကို ပွေ့ပိုက်လျက် ခုတင်ပေါ်မှာ စောင်အထပ်ထပ်နှင့် ကွေးသည်။ ဦးခင်မောင်မောင်သန်းက အဘိဓာန်တစ်အုပ်နှင့် စကရယ်ဘယ်လ် ဝိုင်းနားတွင် ထိုင်သည်။ ဗိုက်တာမင် ဆေးလုံးကြေး ကစားနေကြသော ဟောလီးဝုဒ်ဝိုင်းက အသံအကျယ်ဆုံး။

ရေးလက်စ ပြဇာတ် ဇာတ်ညွှန်းစာရွက်ဖိုင်ကိုယူ၍ ကျွန်တော် အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အခန်းကျယ်ကြီး၏ တစ်ဖက် လှေကားထိပ် စင်္ကြံအတိုင်းသွားလျှင် အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ'အီး'ပုံစံ၏ အလယ်တန်းအဆောင်သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအဆောင်တွင် ဌာနအသီးသီး၏ ရုံးခန်းများရှိသည်။ ကျွန်တော့်ဌာန အခန်းမီးကိုဖွင့်ကာ ဇာတ်ညွှန်းဖိုင်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။

အပြင်ဘက်တွင် ပိန်းပိတ်သားမှောင်နေပြီ။ သို့သော် အခန်းထဲတွင်မူ

မီးရောင်လင်းသည်။ ဇာတ်ညွှန်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အိန္ဒိယပြဇာတ် ‘သသိလေခါ’ကို စင်တင်ကရန် ကျွန်တော် ဇာတ်ညွှန်းခွဲလက်စဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မှ ဇာတ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သို့ပေးရန် ကျွန်တော် ကတိခံခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ အခြားသူများလိုပင် ခံစားရသော အိမ်လွမ်းစိတ်၊ အထီးကျန်စိတ်ကို ဇာတ်ညွှန်းရေးခြင်းဖြင့်သာ ကျွန်တော်ဖြေဖျောက်ရတော့မည်။

ဇာတ်ညွှန်းစာရွက်လှန်ရန် စာရွက်ပေါ်သို့ လက် တင်လိုက်သည့်အချိန်မှာပင် တစ်ဖက်ခန်းမှ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ စာရွက်လှန်သံ။

ထိုအခန်းကား ဒဿနိကဗေဒဌာန ရုံးခန်း။ အထဲမှာရှိနေသူသည် ဦးရင်မောင်မှတစ်ပါး အခြားမဖြစ်နိုင်။

“ဆရာ ဦးရင်မောင်လား။”

“ဟုတ်တယ် ဆရာရေ။ ဆရာ ဇာတ်ညွှန်းရေးမလို့ မဟုတ်လား၊ ဆရာဝင်လာတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ မနှောင့်ယှက်ချင်တာနဲ့”

သူ့အသံပြတ်သွားသည်။ အမှတ်တမဲ့ပင် ပိန်းပိတ်မည်းမှောင်လျက်ရှိသော အပြင်ဘက်ဆီသို့ ကျွန်တော်ကြည့်မိသည်။ အပြင်တွင် တစ်ခဲနက်အမှောင်။ အခန်းထဲတွင်ကား မီးရောင်ဖြင့် လင်းလျက်။

ညနေက အဖြစ်ကို ဖြတ်ခနဲ သတိရလိုက်သည်။ လမ်းမီးတိုင်မှ မီးပွင့်များကလည်း မလင်းတတ်သေး၊ ညနေအို၏ အလင်းစတို့လည်း မမှောင်တတ်သေးသော နီမြန်းမြန်း အဆင်းကာလ၊ မှောင်လည်း မမှောင်၊ လင်းလည်းမလင်း။ ထို့အတူ ညနေက ဦးရင်မောင်နှင့် ပတ်သက်သော ကျွန်တော့်အတွေးတို့လည်း မတင်မကျ။

ယခု အပြင်တွင် ပကတိအမှောင်အခန်းထဲတွင် အလင်း။ အမှောင်နှင့် အလင်းသည် ဤသို့သာ ပြတ်သားတိကျစွာ ရှိနေသင့်သည်။ မှောင်ချင်လည်း မှောင်၊

လင်းချင်လည်း လင်း။ မလင်းမမှောင်ကု ကျွန်တော်မကြိုက်။ ထို့အတူ
ဦးရင်မောင်၏ စကားတွေနှင့် ပတ်သက်သော ကျွန်တော့်အတွေးကိုလည်း
ကျွန်တော်သည်အတိုင်း လက်မခံချင်။

သိလိုစိတ်ပြင်းပြစွာ သူ့အခန်းဘက်သို့ ကူးခဲ့သည်။

“လာ...ဆရာ....ထိုင်၊ ဇာတ်ညွှန်း ဘယ်အခန်းရောက်နေပြီလဲ”

ထုံးစံအတိုင်း သူ့စားပွဲပေါ်တွင် ဖတ်လက်စ ပွင့်လျက်သား
စာအုပ်တစ်အုပ်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် ပွင့်နေသော စာမျက်နှာပေါ်တွင်
တစ်စုံတစ်ခုရှိနေသည်။ ထိုအရာကား..... စာအိတ်တစ်အိတ်။

“ဘာဖတ်နေသလဲ ဆရာ”

ဦးရင်မောင်က အဖုံးဘက်သို့ ငဲ့စောင်းပြသည်။

‘ခင်မျိုးချစ်’၏ ‘အနော်ရထာအော့ဖ်ဘားမား’

“ဖတ်ပြီးသားပါ။ ပြန်ဖတ်နေတာ”

သူ့ကို စကားပြောခွင့်မပေးတော့ရန် ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
သူ့စကားလုံးတို့နောက်တွင် ရှာဖွေယူရမည့် အတွေးအဓိပ္ပာယ်တို့ ပါလာကြဦးမည်။
ကျွန်တော် မဆိုင်းမတွ ပြောလိုက်သည်။ လိုရင်းကိုသာ ဦးတည်လိုက်သည်။

“ညနေက ခရမ်းရောင်နှင့် အစိမ်းရောင်အကြောင်း
စကားဆက်ကြရအောင်ဗျာ”

အေးဆေးငြိမ်သက်လှသော သူ့အသွင် ရုတ်တရက်
တုန်လှုပ်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသော
ဤအမူအယာမျိုးကို သူ့ထံတွင် ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးခဲ့။

ကျွန်တော်တို့ အတန်ကြာအောင် မျက်လုံးချင်းဆိုင်လျက်ရှိကြသည်။
မျက်လုံးနှစ်စုံတို့သည် အပြန်အလှန် စူးစမ်းရှာဖွေနေကြပေမည်။ လူရိပ်လူကဲ

စိတ်သဘာဝကို မြင်တတ်လွန်းသောသူက ကျွန်တော့်အကြည့်များ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဦးစွာ နားလည်သွားဟန်တူသည်။

ထိုခဏမှာပင် အလုံးစုံကို သူ နားလည်သွားဟန်တူသည်။

“ထိုင်.....ဆရာ”

ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ညနေက အရောင်အသွေးစုံတဲ့ တိမ်တွေကို ကြည့်ရင်း

ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ပျံ့လွင့်သွားခဲ့တယ်။ ဒါကို မျိုသိပ်ဖို့ သတိမရခဲ့ပဲ ဆရာ့ကို ကျွန်တော် တစ်စွန်းတစ်စ ဖွင့်ထုတ်မိခဲ့တယ်။ ခရမ်းရောင်နဲ့ အစိမ်းရောင်တဲ့၊ ဆရာ ဘာကိုမှ နားမလည်ခဲ့ပဲ သည်အတိုင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ဆရာသိချင်မှာပဲ။ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ လျှို့ဝှက်စွာ အသိပေးခဲ့တာဟာ မိတ်ဆွေကောင်းတို့ရဲ့ ရင်းနှီးမှုမဆံ့ဘူး။ အကျိုးမဲ့စေတတ်တယ်။ မယုံမကြည်ဖြစ်ရာ ရောက်တယ်။ ကျွန်တော်မှားသွားတယ်။ အခု ဆရာ့ကို ကျွန်တော် ပြောပြတော့မယ်”

“အချစ်ဇာတ်လမ်းလား”

“အချစ်ဇာတ်လမ်း.....အင်း..... သံယောဇဉ်ဇာတ်လမ်းဆိုတဲ့စကားက ပိုကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ အချစ်လို့ ကျွန်တော်မသုံးချင်ဘူး”

စကားအသုံးအနှုန်းအတွက် မဆွေးနွေးလိုသောကြောင့် ကျွန်တော် ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“စောစောက ကျွန်တော်ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ လျှို့ဝှက်စွာ အသိပေးခြင်းဟာ အကျိုးမဲ့စေတတ်တယ်လို့၊ ရှင်းရှင်းဆိုရရင်တော့ နေရာတကာ သိုသိုသိပ်သိပ်နိုင်လွန်းတာ မကောင်းဘူး။ အံ့ပုန်းလို့ ခေါ်ရမလားမသိဘူး။ ကျွန်တော့်.....အဲ.....သံယောဇဉ်ဇာတ်လမ်းကတော့ အင်္ဂလိပ်စကားပုံလိုပဲ။ မရဲသောသူသည် မိန်းမချော့ကို ဘယ်တော့မှ

မရနိုင်ဆိုတဲ့အဖြစ်မျိုး.....”

‘အနော်ရထာအော့ဖ်ဘားမား’ကိုသူ..... ပိတ်လိုက်သည်။ အထဲမှ စာအိတ်၏ အစွန်းကိုမြင်နေရသည်။

‘ထရိုင်းအင်ဂယ်လပ်စ်ပေါ့ဗျာ’

ရယ်သွမ်းသွေးရင်း သူက ဆိုသည်။

သုံးပွင့်ဆိုင် အချစ်။ ရိုးစင်းသော အမည်၊ ရိုးစင်းသော ဇာတ်လမ်းမျိုးဖြစ်သော်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်ကြောင့် တရားမင်သည့်နှယ် ဆရာဦးရင်မောင်၏ ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော် ထက်သန်စူးစိုက်စွာ နားစွင့်လိုက်သည်။

“ပမာဏစကားပြောမယ်ဗျာ။ ဆရာက စာရေးဝါသနာပါသူ တစ်ယောက်ဖြစ်လေတော့ တစ်ချိန်သောအခါမှာ အခုကျွန်တော် ပြောပြမယ့်အဖြစ်ကို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ် မရေးစေချင်ဘူး”

ကျွန်တော် ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ဇာတ်ကောင် သုံးယောက်ပါတယ်။ ကိုရင်မောင်၊ ကိုမင်းဆွေနဲ့ မလေး ခေါ် မလေးခင်ခင်”

ဇာတ်လမ်းစလေသည်။

*

သုံး

ဖန်တစ်ရာတေအောင် ကြားဖူးနားဝရှိထားသည့် ဇာတ်လမ်းမျိုး။

ကိုရင်မောင်နှင့် မလေးတို့သည် ရပ်ကွက်ချင်းမတူသော်လည်း
တစ်နယ်တည်းနေသူများဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ချင်း အစက မသိကြ။
ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှလည်း ဆက်သွယ်ပေးခြင်းမရှိခဲ့။

ဘုရားပွဲတော် ရက်တစ်ရက်တွင် ကိုရင်မောင်နှင့် မလေးတို့
သူတို့အလိုအလျောက် တွေ့ဆုံမိကြသည်။ ထိုစဉ်က ကိုရင်မောင်က ရှစ်တန်း။
အမျိုးသားကျောင်း။ မလေးက ခုနစ်တန်း အခြားကျောင်းတစ်ကျောင်း။
ကျောင်းချင်းလည်း မတူ၊ ရပ်ကွက်ချင်းလည်း မတူ။ ထိုအရပ်တွင် ကိုရင်မောင်နေ၍
သည်အရပ်တွင် မလေးနေသည်ဟုလည်း အစကမသိခဲ့ကြ။

ဘုရားတန်ဆောင်းထဲမှာ ကိုရင်မောင်နှင့် သူ့သူငယ်ချင်းတို့
စာသွားကျက်ကြသည်။ ညနေဖက်တွင် ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအပြန်ခရီးမှာပင်
မလေးကို ကိုရင်မောင် တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ကြည့်မိကြရာမှ တမင်တကာ အကြည့်ချင်းဆုံမြင်လာသည်။
မလေးမျက်နှာပေါ်တွင် အကြည့်ချင်းဆုံတိုင်း အပြုံးရိပ်တို့ ဖြာသွားကြသည်ဟု
ကိုရင်မောင် ထင်မိသည်။

မလေးကလည်း သူငယ်ချင်း မိန်းမဖော်တစ်ယောက်နှင့်။ မလေးတို့က
ဘုရားတန်ဆောင်းမှထွက်ကာ အိမ်သို့ ခြေလျင်လျှောက်ပြန်သည်။ ကိုရင်မောင်နှင့်
သူ့သူငယ်ချင်းက စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် မလေးတို့ကို ကျော်တက်လိုက်၊ စောင့်နေလိုက်
ကျော်တက်လိုက် အစအဆုံး လူရေးပြခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံး သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုတွင် ကိုရင်မောင်တို့ စက်ဘီးထောင်၍
စောင့်နေခိုက် မလေးတို့က ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း၏ မုခ်ပေါက်ဘက်သို့
ချိုးကွေ့သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

“ဟေ့ကောင်..... ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲက ဖြတ်ပြန်တော့မယ်ထင်တယ်။
ကျောင်းထဲထိလိုက်ရင်တော့ မကောင်းဘူး။ အခုနေ သွားစကားပြောလေ”

သူငယ်ချင်းက ကိုရင်မောင်ကို တိုက်တွန်းသည်။ ကိုရင်မောင်ကား.....
သည်အရာမျိုးတွင် အစွမ်းအစ မရှိသူ။

“ငါ ဘာပြောရမလဲ။ ခုမြင် ခုကြိုက် ခုစကားပြော အားနာစရာ”

“ရည်းစားစကား မပြောနဲ့ဦးပေါ့ကွ။ နာမည်မေးပေါ့။
ဘယ်မှာနေသလဲမေးပေါ့။ မြန်မြန်သွားကွာ။ ဟိုမှာကျောင်းထဲဝင်သွားတော့မယ်။
စက်ဘီးယူသွား၊ ငါ ဒီက စောင့်နေမယ်သွားကွ.....မြန်မြန်”

ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါက် ကုက္ကိုပင်ရိပ်တွင် အရိပ်ခိုနေကြသော
မလေးတို့ထံသို့ ကိုရင်မောင် စက်ဘီးနင်းသွားသည်။ မလေးအနီးတွင်
စက်ဘီးကိုရပ်လိုက်ပြီး စက်ဘီးပေါ်က မဆင်းပဲမြေပေါ်သို့
ခြေကတစ်ဖက်ထောက်ကာ ကိုရင်မောင် စကားပြောလေသည်။

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

မလေးမျက်နှာ နီရဲသွားသည်။

“ဟို....ဟို..... ဘယ်မှာနေလဲ..... ဟင်”

ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

အတူပါလာသော သူငယ်ချင်းက “သွားကြစို့”ဟု ပြောကာ
မလေးတို့နှစ်ယောက် ကျောင်းထဲဝင်သွားကြလေသည်။ တစ်ချက်ကလေးမှ
မကြည့်ရဲတော့ပဲ ကိုရင်မောင်လည်း သူငယ်ချင်းစောင့်နေသည့် သစ်ပင်ဆီသို့

ခြေကုန်သုတ် နင်းခဲ့တော့သည်။

“ဟေ့ကောင်..... ဘာတဲ့လဲ”

သူငယ်ချင်းက အော်မေးသည်။ ကိုရင်မောင် မဖြေနိုင်။

သူငယ်ချင်းနားသို့ စက်ဘီးအရှိန်လျှော့နင်းရင်း “တက်”ဟုသာ ပြောလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းက ဘောင်တန်းပေါ်သို့ တင်ပါးလွှဲတက်လိုက်ရင်း။

“နာမည်သိခဲ့ရပြီလားကွ”

“မမယ်မ”

“ဟုတ်လား၊ နာမည်ကလဲတောဆန်.....၊ အာ ဒီကောင် အကောင်းမေးတာကို”

“မသိဘူးကွာ.....မသိဘူးကွာ”

ကိုရင်မောင် စက်ဘီးကို အပြင်းနှင်ခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းအားတစ်လှည့်တစ်ဖန် နင်းခိုင်းရမည်ကိုပင် သတိမရ။

သူငယ်ချင်း အိမ်ဝင်ပို့ပြီးနောက် စက်ဘီးနင်းထွက်လာကာနီး၌ သူငယ်ချင်းက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“လှတော့ အတော်လှတယ် မောင်၊ မင်းကြောက်နေရင် မင့်မမယ်မအကြောင်းကို ငါ စုံစမ်းပေးပါ့မယ်”

စတင် တွေ့ဆုံကြစဉ်သည် လှပဆွတ်ဖျံ့ဖွယ် ဖြစ်ရပ်မျိုးမဟုတ်ဟု ဆိုနိုင်လေသည်။ သို့သော်.....

“ဟေ့ကောင်.....မမယ်မအကြောင်း ငါ သိခဲ့ပြီ မောင်”

ဘုရားကအပြန် တွေ့ဆုံခဲ့ပြီးသည်၏ ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် သူငယ်ချင်းရောက်လာကာ အားပါးတရဆိုလေသည်။ ကိုရင်မောင် ရင်ထဲမှာ

ဟိုနေ့ကလို ကြောက်ရွံ့ခြင်းမျိုး ဝင်လာသည်။

“ဟုတ်လား၊ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သတဲ့လဲ၊ ဘယ်မှာနေသလဲ၊
ကျောင်းနေသလား။ ဘယ်နှစ်တန်း.....”

“ဒီလို မရဘူးလေ၊ ရုပ်ရှင်ပြ၊ ညဈေးတန်းမှာ ထမင်းပေါင်းကျွေး”

“ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမှမရှိပဲကွာ”

“ရအောင် ရှာလေ၊ ဒါမင့်ကိစ္စပဲ”

ကိုရင်မောင် လုံချည်တစ်ထည် ရောင်းလိုက်ရလေသည်။ သို့ဖြင့်ပင်
လေးခင်ခင်ဟူသော မလေး၏ အမည်။ ခုနစ်တန်းကျောင်းသူဟူသော
ဂုဏ်ဒြပ်နှင့်တစ်ကွ နေရပ်၊ ကျောင်းတို့ကို သိခွင့်ရခဲ့လေသည်။

သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ကိုရင်မောင်သည် မလေး၏ ကျောင်းသို့
နေ့လယ်ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် စက်ဘီးဖြင့် သွားတတ်လာသည်။
မလေးအိမ်ရှေ့မှလည်း ညနေဖက်တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
စက်ဘီးနင်းတတ်လာသည်။ သည်နှစ်ခုထက် ပို၍ ဘာမှ မဆက်ရဲသေး။
ပြီးရိပ်ပြီးယောင် မျက်လုံးများဖြင့် အကြည့်ချင်းဆိုကြသည်ကလွဲ၍ စကားတစ်ခွန်း
မဆိုဖြစ်သေး။

သို့သော် အခြေအနေ ထူးခြားလာသည်က မလေးသည် ကျောင်းကားဖြင့်
ကျောင်းတက်လာသည်။ ကျောင်းသူတွေကို ဝင်ခေါ်သော ကျောင်းကားကြီးသည်
ကိုရင်မောင်တို့ရပ်ကွက်၊ ကိုရင်မောင်တို့အိမ်ရှေ့မှ မနက်တိုင်း ဖြတ်ဖြတ်သွားသည်။
ဒါကို သိလိုက်သော ကိုရင်မောင်သည် ကျောင်းကား အိမ်ရှေ့မှဖြတ်သွားချိန်ကို
အမိအရယူကာ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်၍ စောင့်သည်။ သည်လိုနှင့် ကျောင်းဖွင့်သော
နံနက်တိုင်း နံနက်တိုင်း ကိုရင်မောင်နှင့် မလေးတို့
အပြီးခြင်းလဲလှယ်နှုတ်ဆက်ခွင့်ရသည့် အခြေထိတိုးတက်လာခဲ့သည်။
တစ်ဖက်လမ်းဆီမှ ကားသံကြားလျှင် ကိုရင်မောင် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ပြီ။

မလေးသည်လည်း ကိုရင်မောင့်အိမ်ဘက်ကျသော ခုံတန်းနောက်ဆုံးအစွန်တွင် မှန်မှန်ထိုင်တတ်လာကြောင်း ကိုရင်မောင် သိနေပြီ။ ညနေကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ကိုရင်မောင်သည် စက်ဘီးဖြင့် မလေးကျောင်းဘက်သို့ သွားစောင့်သည်။ ကျောင်းကားသည် မလေးကိုကြို၍ ထွက်လာသည်။ ကျောင်းကားက မြို့ထဲရှိ အခြားရပ်ကွက်များသို့ ပို့ပေးပြီး မလေးတို့အိမ်ကို နောက်ဆုံးမှပို့သည်။ ကိုရင်မောင်အကြိုက် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်၊ တစ်ရပ်ကွက်ဝင် တစ်ရပ်ကွက်ထွက်။ ကားနောက်မှ စက်ဘီးကို ခြေကုန်သုတ်နင်းကာ လိုက်ရသည်။ ကားကို စက်ဘီးဖြင့်လိုက်ရခြင်းကြောင့် ကိုရင်မောင် မသက်သာ။ သို့သော် လမ်းအချိုးအကွေ့မှာ ပေါ်လာတတ်သော ကားနောက်ဆုံးခုံတန်းဆီက မလေး၏ အပြုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်ဆိုလျှင် စက်ဘီးခြေနင်းကွင်းပေါ်က ခြေထောက်များမှာ အင်အားအပြည့်ပြန်ရသွားလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကားဝင်သွားမည့် နေရာကစောင့်။ ကိုရင်မောင် ကျွမ်းကျင်လာသည်။ နောက်ဆုံး မလေးတို့အိမ်ဘက်သို့ ကားချိုးကွေ့ဝင်သွားတော့မှ တစ်နေ့တာ၏ နှုတ်ဆက်အပြုံးကို ရယူကာ ကိုရင်မောင် အိမ်ပြန်သည်။

ကိုရင်မောင် အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်မှာ ကျောင်းဆင်းချိန်နှင့် တစ်နာရီကျော် ကွာခြားနေတတ်သသည်။

သူငယ်ချင်းကပင်.....

“မင်း ကမ္ဘာ့အိုလံပစ် ပြိုင်ပွဲမှာ စက်ဘီးဝင်ပြိုင်လို့ရပြီ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ မင်းဟာ အမောအစေ့ဆုံး ချန်ပီယံဖြစ်နေပြီကွ”

ဟု ပြောလာပေပြီ။

မလေးနှင့် ကိုရင်မောင်တို့၏ အနီးစပ်ဆုံးနှင့် အမြင့်မားဆုံးဆက်သွယ်မှု ပထမအဆင့်။

“ကျွန်တော့်မှာ မလေးဆိုတဲ့ ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့ ပြောလိုက်ရင်လဲ ပြီးပါတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ရှစ်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာကတည်းက မလေးကိုချစ်ခဲ့တာ။ စတွေ့ပုံလေးတွေ ပြောပြချင်တာကြောင့် ဇာတ်လမ်းကို ဒီက စလှန်တာပဲဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ရတဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲက လိုတော့ လှလှပပလေး လွမ်းမောဆွတ်ပျံ့စရာလေး မဟုတ်ပါဘူးနော်။ ဆရာ ကြားခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ ပေါ့တီးပေါ့ရွတ်နဲ့ ရယ်စရာကောင်းမနေဘူးလား”

ဦးရင်မောင်က ရီဝေစွာ ပြုံး၍ ဆိုလေသည်။

“ဆရာကိုယ်နှိုက်ကကော ဒီဇာတ်လမ်းအစကို အခုလိုပြန်ပြောတဲ့နေရာမှာ ရယ်ချင်နေသလား။ မနူးမနပ်အရွယ်ကို ပြန်တွေးပြီး ရယ်ချင်နေလို့လား”

ကျွန်တော် သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။ သူဘာမှ မဖြေ။ ကျွန်တော်ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“စတင်တွေ့ဆုံကြရုံကို အစချီလိုက်ကတည်းက ဒီအတိတ်လေးကို ခုထိ ဆရာအသေးစိတ်မှတ်မိနေတယ်။ တသသဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိလိုက်ပြီ။ ဒါ့ကြောင့် ဒီဇာတ်လမ်းအဖွင့်ဖြစ်ရပ်ကို ကျွန်တော်မရယ်ချင်ပါဘူး။ ပေါ့တီးပေါ့ရွတ်လို့လဲ မထင်ဘူး။ အလွန်ရိုးစင်းပြီး လွမ်းစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်ကလေးပဲ”

ဦးရင်မောင်၏ နှလုံးသားကို ကျွန်တော် ရိုက်ပုတ်ရာရောက်သွားပြီဟု သိလိုက်သော်လည်း ယင်းအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းမဖြစ်တော့။ သူ့ဇာတ်လမ်းကို သိလိုစိတ်ကသာ များနေသည်။

ဦးရင်မောင် လျော့ရဲစွာ ပြုံးသည်။

“အင်း..... ဆရာဟာ ကျွန်တော့်ထက် ငယ်ပေမယ့် ကျွန်တော့်ထက် ပိုပြတ်သားတယ်။ ကျွန်တော်က ဆရာလိုမပြတ်သားလို့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာ ”

“နေဦးလေ ဆရာ၊ ဒုက္ခရောက်တဲ့ထိ မရောက်သေးခင်မှာ ကြားထဲက အဖြစ်အပျက်တွေ ရှိသေးတယ်လေ”

“ကျွန်တော် ဆက်ပြောမှာပါ”

*